

Antono ja Wilip pakkusid ennast nūud
felle emmanda paiasse senuks, ja se emmad,
küs Antono heldet visi kohhe tāhhele pan-
nud, ja sedda märki ommaast silmaast ei las-
nud, wallitses Antonut; ning lasfis kohhe
temmale ued rided tehha, ja ehhitas tedda
nenda wāha, et igganees tedda Wilipi,
kellele ta feit Raimo rided andis, wois ár-
ra funda.

Antono ešimenne pälve emmanda käest
oli nūud, et ta omma pole aasta palka
ette pällus, ja kui se temmale anti, andis
ta sedda Wilipile, ja maenitses tedda, en-
nesele nūud fa kohtha murretse da. Agga
se jāndas agga nūud omma rahha ja om-
ma rided árra, fest tööd ta teggi agga siis,
kui keigekibbedam nālg tedda sundis.

Hopis teine ello olli nūud felle emman-
da maias — rahho ja hea meel olli igga
ühhel, ja emmandal ei olnud ennam mur-
ret ühtegi. Agga Wilipi suddaa idu käd-
dedaks Antono õnne pārrast, ja katsus
keikjugguseid kurijad juttud temma peale

kõsta. Ju kui se ri ulatand, läks ta sih-
hel warratsel hõimatkul fallaja senna fam-
bri, kus Antono maggas, ja wahhetas
tassa hiljokeste, senni kui teine maggas,
ommad ridid, temma riette wasto, ja pis-
tis siis agga jálle minnema. Antono tou-
sis ikka koido aial fulles, ja ei olnud se-
pārrast mitte selletada, et need Wilipi ri-
ded ollid, mis ta selga panni — fa olli
Wilip kohhe patta läinud. Sepārrast, kui
Antono tulli, ei olnud temmas ennam seál
asset.

Wenike, mis siimul teggemist siin?
útles Antono, kui ta Wilipit ommaast paiaast,
leidis. Oled sa melest árra! kostis Wilip,
etks ma ei olle ommas paias. Siinna ol-
sed melest árra, útles Antono, ja sedda
úttelides nāggi ta, et temma rided Wilipi
seljas, ja Wilipi rided jálle temma seljas
ollid, arwas siis kohhe, et ta õsel neid olli
wahhetamas kāinud. Sepārrast futsus
ta tedda ühhe nurka, ja útles tassa hiljoe-
deste temmale: "kui ma teafsin, et fa